

Arrest

nr. 244 570 van 23 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2017 tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 oktober 2017 vanuit de Dominicaanse Republiek (Punta Cana) toe in Zaventem en werd aldaar geïnterpelleerd door de grenspolitie omwille van een onduidelijk reismotief en onvoldoende bestaansmiddelen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 10 oktober 2017 een beslissing houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Er werd tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betekend.

1.3. Verzoekster diende op 11 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum (bijlage 25).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 oktober 2017 een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: C.(…) D.(…) P.(…)

voornaam: A.(…) Y.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Venezuela

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 3, eerste lid, 3° - Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken

Art. 3, eerste lid, 4° - Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis

(…)”

1.5. Uit de informatie van de verwerende partij blijkt dat verzoekster op 14 november 2017 werd toegelaten tot het grondgebied met het oog op het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

2.3. Ambtshalve stelt de Raad het belang van de verzoekende partij in vraag. Uit de informatie die door de verwerende partij werd aangereikt, blijkt immers dat verzoekster op 14 november 2017 tot het grondgebied werd toegelaten en in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie voor de duur van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Aangezien verzoekster op het grondgebied werd toegelaten, werd de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) opgeheven, waardoor verzoekster geen actueel belang meer kan doen gelden bij de nietigverklaring ervan.

2.4. Wanneer het belang van de verzoekende partij in vraag wordt gesteld, moet zij hieromtrent een duidelijk standpunt innemen en dient zij de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Om die redenen is een

verzoekende partij steeds verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

2.5. De advocaat van de verzoekende partij beperkt zich ter terechtzitting tot een verwijzing naar het verzoekschrift en stelt verder “voor zover als nuttig” naar artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat haar situatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon worden gelijkgesteld met de situatie van iemand wiens verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd.

2.6. De nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 oktober 2017 tot binnenkomstweigering met terughouding – asielzoeker (bijlage 11ter) kan verzoekster niet langer tot voordeel strekken.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN